

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 maja 2016 Sąd Rejonowy w Częstochowie oddalił powództwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. przeciwko Towarzystwu (...) / (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. .

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje

.Powódka (...) sp. z o.o. w C. uniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) 3.553,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 25 sierpnia 2015 roku do 1 lipca 2015 r. W wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanej A. C. samochód marki M. (...) rocznik 1978 r. Sprawcą zdarzenia był kierowca korzystający z ochrony ubezpieczeniowej u pozwanego. W dniu zdarzenia została zgłoszona szkoda u pozwanego, natomiast następnego dnia pozwany poinformował syna poszkodowanej K. C. o możliwości organizowania najmu pojazdu zastępczego według załączonego do pisma cennika. 5 lipca 2015 r. A. C. zawarła jednak z powódką umowę najmu samochodu zastępczego F. (...) nr rej. (...), ustalając stawkę dobową na 182 złote netto (223,86 brutto) Najem trwał od 5 lipca do 28 lipca 2015 r. Autem zastępczym przejechano około 2.000 km. W toku postępowania likwidacyjnego szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Powódka skierowała do pozwanego roszczenie o pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego, wystawiając 29 lipca 2015 r. z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.148,78 zł brutto za 23 dni najmu samochodu zastępczego przy wysokości czynszu 182 złote netto (223,86 zł brutto). Pozwany pismem z 28 sierpnia 2015 r. poinformował) przyznaniu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego za 10 dni w kwocie 1.595,70 zł. wskazując, że na okres ten składają się 3 dni od daty wynajęcia pojazdu do otrzymania pełnego wyliczenia szkody oraz 7 dni na podjęcie decyzji co do dalszych losów pojazdu. Spór pomiędzy stronami zarysował się natomiast w dwóch kwestiach: wysokości stawki za najem samochodu oraz uzasadnionej długości trwania umowy najmu . Sąd przychylił się do utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego, że zakresem odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęte są celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, związane z najmem pojazdu zastępczego (tak SN w uchwale III CZP 5/11 czy też uzasadnieniu uchwały III CZP 75/11). Dlatego uznał że A. C., co do zasady, przysługiwało roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego jednak Sąd podziela w stanowisko pozwanego, wyrażone w toku postępowania likwidacyjnego, że wystarczający był okres 10 dni najmu od daty wynajęcia pojazdu – 5 lipca 2015 r. – do poinformowania poszkodowanej o szkodzie całkowitej – 8 lipca 2015 r. – oraz dodatkowy okres 7 dni na podjęcie decyzji co do dalszego postępowania a więc naprawy czy nabycia innego pojazdu. Należy mieć na uwadze, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z samochodem starym pochodzącym z 1978 roku. o niewielkiej wartości a zakres uszkodzeń nie był duży. W ocenie Sądu te okoliczności miały znaczenie z punktu widzenia ciężącego na poszkodowanej z mocy art. 362 kc obowiązku zmniejszenia rozmiaru szkody. Poszkodowana poinformowana o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej winna podjąć działania zmierzające albo do naprawienia uszkodzeń – aby móc poruszać się pojazdem albo do nabycia nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego.

Apelację od wyroku wniosła pozwana zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 361 § 1 i 2 kodeksu cywilnego, polegające na niewłaściwej wykładni tego przepisu, w szczególności w świetle Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 w sprawie IIICZP 76/13 oraz wytycznymi (...) Izby (...) i Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w punkcie 1.2 znajduje się wyraźne stwierdzenie: „(...) dzień wypłaty odszkodowania uznaje się za koniec okresu zasadnego zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 kpc polegające na ustaleniu że pozwana przedstawiła poszkodowanej tańszą ofertę wynajęcia pojazdu tożsamego gdyż do pisma nie dołączono załącznika zawierającego cennik stawek za wynajem.

Sąd Okręgowy stwierdza że apelacja stronu powodowej nie jest zasadna z przyczyn następujących .

Poszkodowana A. C. na podstawie umowy cesji wierzytelności zbyła sporną wierzytelność na powoda na podstawie umowy z dnia 5.07.2015. . Nie budzi wątpliwości że z moc art. 509 par.2 kc w razie cesji wierzytelności przechodzą na nabywcę wszelki związane z nią prawa , Jednakże wbrew temu co zda się uważać powód nie znaczy to że powód nie

musi w postępowaniu sądowym udowodnić że przedmiotowa wierzytelność istnieje i pozwana ma zapłacić określoną kwotę.

Spór na obecnym etapie postępowania dotyczy okoliczności czy strona powodowa udowodniła za jaki okres czasu należało się poszkodowanej odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego i w jakiej wysokości . Przy czym Sąd ma obowiązek w tym zakresie zastosować obligatoryjne art. 6 k.c., czyli przepis prawa materialnego, z którego wynika, że co do zasady ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza, ponieważ generalnie nie można wymagać udowodnienia tzw. okoliczności negatywnej, czyli nieistnienia określonego faktu.

Jak słusznie uznał Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie strona powodowa nie wykazała aby podany przez nią okres konieczności korzystania z wynajętego samochodu wynosił 23 dni W istocie strona powodowa zda się uznawać że w przypadku definitywnej utraty rzeczy, czyli uznania szkody za całkowitą, pozwana powinna ponieść koszty wynajmu pojazdu zastępczego przez cały okres najmu pojazdu, tj. podpisania przez poszkodowanego umowy wynajmu pojazdu do dnia wypłaty przez pozwaną odszkodowania bez potrzeby udowadniania tej okoliczności i wykazanie że były to celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, związane nie tylko z samym najmem pojazdu zastępczego ale także czasem trwania tego najmu . Jednak z cytowanych przez stronę powodową wytycznych (...) Izby (...) i Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego wynika że należy przyjmować dzień wypłaty odszkodowania zawsze jako koniec zasadnego okresu najmu pojazdu , zaś Sąd Najwyższy mówi o okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu . Podobnie cytowane w apelacji inne p orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów powszechnych mówią o dniu wypłaty odszkodowania jako o dniu „ końcowym w którym kończy się odpowiedzialność ubezpieczyciela „ (tak SN w sprawie IVCKN 1916/00 czy też SO w Częstochowie w sprawie VICA 419/07, SO w Warszawie w sprawie XXIII Ga 576/08) W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uznał że w świetle zebranego materiału dowodowego powódka już w dacie przyznania odszkodowania poszkodowana miała możliwość w terminie 7 dni poczynić starania w przedmiocie nabycia innego samochodu . Jest to okres zdecydowanie wystarczający w obecnych warunkach rynkowych do załatwienia tego rodzaju transakcji ,łącznie nawet z ewentualnym nabyciem auta droższego niż kwota przyznanego odszkodowania i pozyskaniem kredytu . Strona powodowa nie wykazała zatem w jakikolwiek sposób dlaczego ten okres miał wynosić aż 23 dni , lecz przyjęła z góry że niejako z mocy ustawy i poglądów wyrażonych w orzecznictwie ma to być okres do dnia wypłaty odszkodowania bez potrzeby udowadniania jego celowości w konkretnej sprawie. Odnośnie wysokości odszkodowania także pozwana udowodniła że w dniu 2 lipca 2015 roku zaproponowała przedstawicielowi poszkodowanej jej synowi K. C. zorganizowanie „ usługi najmu wybranego pojazdu „ za podaną w załączonym cenniku kwotę . Strona powodowa także w jakikolwiek logiczny sposób nie wykazała a dlaczego poszkodowana nie skorzystała z tej tańszej oferty . W piśmiennictwie przyjmuje się że do ustalenia przyczynienia się poszkodowanego konieczne jest stwierdzenie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy jego zachowaniem a szkodą jako przykład podaje się że poszkodowany może przyczynić się do wywołania samej szkody albo jedynie do powiększenia jej rozmiarów (np. bezpodstawną odmową zawarcia umowy, dzięki której uszkodzona rzecz mogła być naprawiona na korzystnych dla poszkodowanego warunkach). Co prawda poszkodowany nie ma obowiązku podejmowania starań zmierzających do zmniejszenia szkody. Wyjątkiem jest jednak sytuacja, w której czynności poszkodowanego wpływające na zmniejszenie uszczerbku mogą być przez niego podjęte bez żadnych obciążeń osobistych lub majątkowych. (tak np. G. K. - Lex 2014) Zatem reasumując niezasadne okazały się w całości zarzuty natury procesowej jak i naruszenia prawa materialnego . W pierwszej kolejności wskazać należy, że chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu przez tenże sąd oceny dowodów z przekroczeniem zasady swobodnej ich oceny, a w szczególności ustalenie że pozwana nie przedstawiła poszkodowanej tańszej oferty najmu pojazdu z uwagi na nie załączenie do pisma cennika Zdaniem Sądu Okręgowego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana bez przekroczenia granic wyznaczonych treścią art. 233 § 1 k.p.c., co znalazło swój wyraz w należyтым uzasadnieniu wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.). Zaznaczyć należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, Lex nr 172176). Ocena mocy i wiarygodności dowodów, przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, mogłaby być

skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby pozwany wykazał, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności itp.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dysponował określonym materiałem dowodowym zaoferowanym przez strony, który następnie poddał ocenie, wynik której dał mu podstawy do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Ocena ta jest wszechstronna, bezstronna i zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych dowodów zaś z treści pisma pozwanego do przedstawiciela powódki wynika że cenniki były dołączone do tegoż pisma. . Wbrew uwagom podnoszonym w apelacji, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej tj. swobodnej oceny dowodów. Dlatego ustalenia te Sąd Okręgowy jak już wyżej zaznaczono przyjmuje za własne W tej sytuacji z mocy art. 385 kpc apelację strony powodowej należało oddalić jako bezzasadną .Kosztami obciążano stronę powodową z mocy art. 98 kpc jako stronę przegrywającą.